Îndemnul la esență

(Daniela Caraman Fotea, 1 noiembrie 2005)

Mărturisesc: am un anume soi de exasperare atunci cînd se prezintă – mai ales în emisiuni muzicale de televiziune, o defilare de personaje anoste, de cele mai multe ori penibile, adunate sub genericul vedete. Atributul, select în esență și jinduit, a devenit în perimetrul divertismentului, monedă de schimb ieftină, la îndemîna tuturor. Muzica este promovată prin imagine; de preferință sau obișnuință, cu trupuri cît mai dezgolite. Se poate numi această manieră o body-music.

Despre interpretare nu poate fi cazul, sunetul fiind doar mimat, deja celebrul playback a creat însă, din fericire reacții de respingere. Că apar sau dispar peste noapte – nu e nici o pierdere – protagoniștii de carton ai momentului efemer – subliniez prin pleonasm semnificația, pleacă fericiți din vizorul nației, ducînd în „albumul de familie" titlul de vedetă acordat cu nepăsare și iresponsabilitate de oarece prezentatori, comentatori din aceeași categorie cu a subiectului. Care, vrînd la rîndul lor să iasă în evidență – afirmarea la rampă este unul din atributele vedetariatului, apelează la „cel mai simplu" – mijloc de expresie: decibelii; la vorbirea strigată, agitată, ca a telalului de obor, sau a prezentatorului de competiții isterizante. Toate în detrimentul bietului martor supus la grele încercări și – foarte grav după părerea mea, obișnuit în timp cu asemenea demonstrații.

De sensibilitate, emoție nici nu mai poate fi, evident vorba. Adică de tot ceea ce reprezintă noblețea artei. De ce aceste gînduri: privind calendarul, realizez că astăzi 1 noiembrie, este ziua de naștere a unei adevărate vedete, în disjuncție cu toate cele spuse pînă acum. Este una din excepțiile care înlătură marasmul din actualul show bizz. Se năștea în 1955, la Craiova. Învață chitara ca toți tinerii generației sale, debuta în rock și s-a afirmat în trupe înglobate de istoria mare a genului; merge apoi în muzica ușoară, „convertit" de un actual radiofonist: Ionel Tudor.

Voce mare și caldă, cu nuanțe catifelate dar și forță a expresiei. Dicție impecabilă, prezență scenică agreabilă, interlocutor plăcut, coseur cu charisma discursului – demonstrînd erudiție, cultură; beneficiarul acestor însușiri este Gabriel Cotabiță. Da, o vedetă, știind să-și păstreze statutul peste timp, cel al dominației în fruntea topului național, prin selecția și manageriatul aparițiiilor. Cît trebuie, unde trebuie cît să facă revederile agreabile și dorința revenirii la discurile de pînă acum, în așteptarea celor care vor urma. Este ceea ce numesc o natură artistică, echivalată, exprimată prin gesturile de competență față de propria carieră dar și în viața muzicală ca director artistic; grea misiune și atît de rar validată imaginativ și inspirat în timpurile actuale. Cotabiță deține și această rețetă. Interpretul a trecut – artistic – după părerea mea printr-o probă mai mult decît semnificativă: a interpretat splendid muzica lui Horia Moculescu; pe care doar marile vedete au decriptat-o cum se cuvine, altfel spus, însoțind-o pe teritoriul evergreen-ului. Să fie și pe mai departe.